

عنوان مقاله:

کاربرد نماد و تمثیل در شعر عطار نیشابوری

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 11، شماره 39 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سید احمد حسینی کازرونی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر- ایران

جعفر هواسی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد دزفول، دانشگاه آزاد اسلامی، دزفول، ایران

فرزانه یوسف قنبری - دانشجوی دوره ی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد دزفول، دانشگاه آزاد اسلامی، دزفول، ایران

خلاصه مقاله:

عطار نیشابوری، شاعر و عارف بزرگ قرن ششم و هفتم، معانی و مضامین بلند عرفانی را به بهترین وجه در قالب نماد و تمثیل ارائه می دهد. او در چهار اثر معروف خود (منطق الطیر، مصیبت نامه، الهی نامه و اسرار نامه) رمز و نماد را پایه و اصل داستانهایش قرار داده است. بازیگران صحنه های او نماد و تمثیلی هستند که هدف والای این شاعر را به بهترین وجه آراسته اند. تمثیل های به کار رفته در آثار عطار، گزارشگر احساسات و تجربه های اوست. و برای وصول به اهداف واقعی خود برای وصول به اهداف واقعی خود با بیان تمثیلی و غیر مستقیم از تلخی و گزندگی پند می کاهد. در این نوشتار نویسندگان جهت ضرورت تحقیق با محور قراردادن چهار اثر عطار به تشریح توصیفی مبنی بر تجزیه و تحلیل نمادها و تمثیل های به کار رفته در شعر این شاعر پرداخته است.

کلمات کلیدی:

نماد و تمثیل، منطق الطیر، مصیبت نامه، الهی نامه و اسرارنامه ی عطار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/895819>

